

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Rijeci

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-254/2016-53

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Ema Brdovčak

Datum pravomoćnosti: 26.10.2021.

Datum ovršnosti: 03.01.2022.

**Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:**

Broj zapisa: **eb304-63bfa**

Kontrolni broj: **08754-e3377-63093**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=epravosudje, L=ZAGREB, OID.2.5.4.97=HR72910430276, O=MINISTARSTVO PRAVOSUĐA I
UPRAVE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Trgovački sud u Rijeci potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja TRAJEKTNA LUKA SPLIT d.d. Split, Gat Sv. Duje 1, OIB: 09153277779, kojeg zastupa punomoćnik Joško Biliškov, odvjetnik u Zagrebu, Petrinjska 48, protiv tuženika JADROLINIJA d.d. Rijeka, Riva 16, OIB: 38453148181, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić i dr. u Rijeci, Nikole Tesle 9, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 29. svibnja 2019. u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 22. srpnja 2019.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana platiti tužitelju iznos od 41.985.569,64 kn zajedno sa zateznom kamatom po kamatnoj stopi obračunatoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, koja teče od dana podnošenja tužbe do isplate.

2. Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana platiti tužitelju troškove ovog postupka zajedno sa zateznom kamatom po kamatnoj stopi obračunatoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koja teče od dana podnošenja prvostupanjske presude do isplate.”

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak postupka u iznosu 875.625,00 kn (osamsto sedamdeset i pet tisuća šesto dvadeset i pet kuna) od u roku od 8 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 946.875,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj je u tužbi podnesenoj ovom sudu 18. ožujka 2016. naveo kako na temelju Odluke o dodjeli prvenstvene koncesije za obavljanje lučkih djelatnosti i korištenje i održavanje postojećih objekata podgradnje i nadgradnje na lučkom području Split od 21. lipnja 2004. i Ugovora o prvenstvenoj koncesiji od 6. rujna 2004. u gradskoj luci Split obavlja lučke djelatnosti i pruža lučke usluge iz čl. 65. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama. Tužitelj obavlja lučke djelatnosti i to: 1. privez i odvez brodova, jahti, ribarskih, sportskih i drugih brodica i plutajućih objekata, 2. ukrcaj i iskrcaj putnika i vozila, uključujući i parkirališnu djelatnost koja je u funkciji ukrcaja i iskrcaja putnika i vozila, 3. ostale

gospodarske djelatnosti (davanje vode brodovima i brodicama, davanje električne energije brodovima i brodicama, lučki iskopi. Tužitelj je temeljem ovlasti iz čl. 63. st. 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama donio Odluku o izmjenama i dopunama Tarifa lučkih naknada i usluga od 14. listopada 2010. s primjenom od 1. prosinca 2010. te Odluku o izmjenama i dopunama Tarifa lučkih naknada i usluga od 12. travnja 2012. koja je stupila na snagu 25. svibnja 2012. Uslijed nezakonitih stavova Lučke uprave Split i Ministarstva pomorstva, prometa i veza tužitelj je korisnicima usluga pa tako i tuženoj za pružene lučke usluge priveza i odveza brodova, te lučke usluge ukrcaja i iskrcaja vozila i putnika mogao obračunavati i naplaćivati samo jednu naknadu po cjeniku (Tarifi) donesenoj i objavljenj od strane Lučke uprave Split za privez, odvez, ukrcaj i iskrcaj vozila u/sa brodova. Međutim, iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-9017/14 od 1. listopada 2015. proizlazi pravo tužitelja da od korisnika svojih usluga naplati naknadu za svaku pruženu lučku uslugu ili obavljenju djelatnost po Tarifi Lučke uprave Split. Slijedom citirane presude, kao i ovlasti tužitelja iz čl. 63. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama tužitelj je tuženika dopisom od 25. siječnja 2016. pozvao na plaćanje naknade za svaku pruženu lučku uslugu u razdoblju od 1. srpnja 2013. do 31. prosinca 2013. te je u prilogu dopisa dostavio obračun neplaćene naknade za navedeno razdoblje obračunate prema Odlukama o naknadama Lučke uprave Split. Dopisom od 2. veljače 2016. tuženik je odbio plaćanje navedene razlike. Potom je tužitelj tuženika dopisom od 1. veljače 2016. pozvao na plaćanje razlike naknade za svaku pruženu uslugu u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 28. veljače 2015. što je tuženik odbio dopisom od 9. veljače 2016. Temeljem obračuna razlike naknade za pružene lučke usluge priveza i odveza brodova u domaćem lokalnom prometu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. tuženik je dužan tužitelju iznos od 8.358.234,38 kn. Temeljem obračuna naknade za pružene lučke usluge ukrcaja i iskrcaja putnika u domaćem lokalnom prometu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. tuženik je dužan tužitelju platiti ukupan iznos od 16.146.031,25 kn. Temeljem obračuna naknade za pružene lučke usluge ukrcaja i iskrcaja vozila u domaćem lokalnom prometu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. tuženik je dužan tužitelju platiti ukupan iznos od 16.663.437,50 kn. Temeljem obračuna naknade za pružene lučke usluge ukrcaja i iskrcaja putnika u međunarodnom prometu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. tuženik je dužan tužitelju platiti ukupan iznos od 408.933,26 kn. Temeljem obračuna naknade za pružene lučke usluge ukrcaja i iskrcaja vozila u međunarodnom prometu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. tuženik je dužan tužitelju platiti ukupan iznos od 408.933,26 kn. Dakle, po svim navedenim osnovama tuženik je dužan tužitelju platiti iznos od ukupno 41.985.569,64 kn kojeg tužitelj ovom tužbom potražuje zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe do isplate.

U odgovoru na tužbu tuženik je u cijelosti osporio tužbeni zahtjev. Tužitelj je s ovakvim istim zahtjevima već podnosio tužbe pred naslovnim sudom te je u predmetima posl.br. P-1600/2006 i P-169/2009 pravomoćno odbijen s tužbenim zahtjevima, dok je u prvom stupnju odbijen sa nizom istovjetnih tužbenih zahtjeva. Prema navodima iz odgovora na tužbu, Lučka uprava utvrđuje najviši iznos naknade koja se naplaćuje za obavljanje lučkih usluga. Lučka uprava Split je te odluke donijela. Tužitelj nema pravo od korisnika luke naplaćivati ništa što nije predviđeno u Tarifi Lučke uprave Split te nema pravo naplaćivati ništa više od onog što je predviđeno u Tarifi Lučke uprave Split niti tražiti plaćanje mimo tarife Lučke uprave Split. Tuženik kao korisnik luke ima obvezu platiti kao naknadu onaj iznos kojeg odredi Lučka uprava Split, a tuženik je to i učinio te je platio ono što je fakturirano sukladno Tarifi Lučke uprave Split. Tužiteljeve odluke o Tarifama koje nije utvrdila Lučka uprava Split ne obvezuju nikoga jer tužitelj ne smije obračunavati za lučke djelatnosti veći iznos od onog koji je određen Tarifom Lučke uprave Split. Tuženik je osporio

i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, a opreza radi istaknuo je i prigovor zastare. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev.

U nastavku postupka tužitelj je istaknuo da je u ovoj pravnoj stvari od prethodnog značenja neophodno utvrditi utvrđuje li najviše iznose Tarifa lučkih naknada Lučka uprava Split ili tužitelj kao ovlaštenik prvenstvene koncesije o kojem pitanju sud u ovoj parnici sam može donijeti odluku ili prekinuti postupak dok nadležni Trgovački sud u Splitu pred kojim se vode parnice radi utvrđenja ništetnim Tarife lučkih naknada Lučke uprave Split iz 2005. i 2013. o prethodnom pitanju pravomoćno ne odluči. Tužitelj je dalje ukazivao na svoje pravne stavove vezane za primjenu Tarife ukazujući na odgovarajuće odredbe Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama iz kojih prema njegovom mišljenju proizlazi stav da se treba primijeniti tužiteljeva Tarifa. Tužitelj je nadalje ukazivao i na stavove Ustavnog suda i Europskog suda za ljudska prava vezane za pravo poduzetnika na određivanje tržišnih cijena za usluge koje pruža. Ukazivao je na to da Lučka uprava Split nije ovlaštena donositi i određivati Tarife odnosno najviše iznose Tarife za naknade po kojima trgovačka društva – ovlaštenici koncesija pružaju usluge korisnicima luke jer to nije propisano čl. 63. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama. Čak da sud zaključi kako Lučke uprave utvrđuju najviši iznos Tarife lučkih naknada, tada je sud vezan pravnim stavom zauzetim u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-9017/14 iz kojeg jasno proizlazi da je tužitelj na temelju odluke Lučke uprave Split bio ovlašten svojom Tarifom odrediti posebnu naknadu za privez brodova, posebnu naknadu za odvez brodova, posebnu naknadu za ukrcaj putnika i vozila i posebno za iskrcaj putnika i vozila u/sa brodova i to svaku do najvišeg iznosa određenog Tarifom Lučke uprave Split koje je on i odredio svojim Tarifama od 14. listopada 2010. i 12. travnja 2012., a ne samo jednu (skupnu) naknadu za privez, odvez, ukrcaj i iskrcaj putnika i vozila u/sa brodova do najvišeg iznosa utvrđenog Tarifom kako to pogrešno tumači tuženik, Lučka uprava i Trgovački sud u Rijeci. Tužitelj je od tuženika naplatio samo jednu naknadu za privez, odvez, ukrcaj i iskrcaj vozila u/sa brodova iako je na temelju Tarife lučkih naknada koju je donio mogao tužitelju naplatiti za svaku lučku djelatnost posebnu naknadu do visine najviše naknade utvrđene Tarifom Lučke uprave Split te na temelju te ispostaviti tuženiku dodatne račune posebno za svaku pruženu uslugu. On ovom tužbom potražuje naplatu posebne naknade za svaku pojedinu uslugu koju je pružio tuženiku i to za brod do 3500 bruto tona u iznosu od 400,00 kn za svaku lučku uslugu. Ponavljao je da je tužitelj na temelju Tarife Lučke uprave Split bio ovlašten donijeti Tarifu i njome odrediti posebnu naknadu za usluge priveza brodova, posebnu naknadu za usluge odveza brodova, posebnu naknadu za usluge ukrcaja putnika i vozila i posebnu za uslugu iskrcaja putnika i vozila u /sa brodova koje usluge je nesporno pružio tuženiku, a što je tužitelj i učinio Tarifama od 14. listopada 2010. i 12. travnja 2012. Naime, Tarifom Lučke uprave Split određeno je da se za brod do 3500 bruto tona može odrediti tarifa od 400,00 kn posebno za privez broda, 400,00 kn posebno za odvez broda, 400,00 kn posebno za ukrcaj putnika i vozila i 400,00 kn posebno za iskrcaj putnika i vozila, tj. da se za jedno uplovljavanje i isplovljavanje broda može odrediti i naplatiti naknada od ukupno 1.600,00 kn te je tužitelj svojim tarifama to i odredio, dok je tuženik za uplov i isplov broda do 3500 bt platio samo iznos od 400,00 kn. Zato je jasno da je tuženik dužan tužitelju platiti za navedene usluge razliku od 1.200,00 kn po brodu.

Na ročištu od 20. lipnja 2017. tužitelj je osporio činjenicu da bi tuženik bilo što platio po osnovi pruženih lučkih usluga koje su predmet spora. Sukladno tvrdnjama s tog ročišta, tuženik je primio lučke usluge, a za njih ništa nije platio. Isticao je kako su Tarife Lučke uprave ništetne, a o čemu se vodi i spor pred Trgovačkim sudom u Splitu. Predlagao je da se ovaj postupak spoji s postupkom koji se vodi pod poslovnim brojem P-906/16 kao i da se od

Europskog suda za ljudska prava zatraži podatak o tužiteljevim zahtjevima u predmetu br. 23472/15, a s obzirom na to da je pod tim zahtjevima Europski sud odlučio meritorno raspravljati, a radi se o zahtjevima tužitelja podnesenim protiv odluke Ustavnog suda i kasnijih nepovoljnih odluka za tužitelja u kojima se raspravljalo o primjeni Tarife i naplatama lučkih naknada.

Tužitelj je dalje isticao kako utužena tražbina ne potječe iz računa već iz obvezno pravnog odnosa među strankama. Na ročištu od 13. veljače 2018. tužitelj je posebno naveo kako u ovom postupku potražuje utuženu naknadu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. Naveo je kako vrijeme na koje se odnosi tražbina u ovom postupku dijelom obuhvaća i vrijeme na koje se odnosi tražbina u postupku P-906/16 i to za razdoblje od 1. siječnja 2014. do 28. veljače 2014. (koji predmet je kasnije pokrenut). Međutim, prema shvaćanju tužitelja ne radi se o istovjetnim tražbinama jer se one ne temelje na identičnoj činjeničnoj i pravnoj osnovi. Naime, u ovom predmetu je naknada za utužene usluge u domaćem linijskom prometu utužena prema Tarifi Lučke uprave Split koja je bila znatno niže, a kasnijom tužbom u postupku P-906/16 je obuhvaćena naknada za isto razdoblje i za iste usluge, ali za razliku i to prema Tarifama Trajektne luke Split objavljenim u „Narodnim novinama“.

Tuženik je u nastavku postupka ustrajao kod navoda iz odgovora na tužbu ističući kako je platio iznos naknade za koje smatra kako ih mora platiti temeljem jedine ispravne Tarife (Lučke uprave). Podneskom od 31. ožujka 2017. dostavio je potvrde o plaćanjima koje je izvršio u razdoblju od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015., odnosno izvode s računa tuženika na kojima se vide iznosi koji su tužitelju plaćeni. Tuženik je tužitelju platio ono na što tužitelj ima pravo temeljem važeće Tarife i na koju uplatu ga je tužitelj, sukladno ispostavljenim računima pozivao, a stranke su redovito usklađivale otvorene stavke. Tijekom postupka tuženik se pozivao na odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske u kojima je prema njegovom mišljenju u većem broju slučajeva sud zauzeo shvaćanje o ovakvoj vrsti predmeta te je odbijao tužbeni zahtjev. Tuženik je dostavio u spis i potvrdu o usklađenosti otvorenih stavki od 19. rujna 2017. iz koje proizlazi da na taj dan nema dugovanja tuženika prema tužitelju.

Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu. Tijekom postupka saslušane su svjedokinje Pavica Klapež i Ivana Kamber.

Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom postupku – „Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13; dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tužbeni zahtjev odnosi se na plaćanje naknade za pružene lučke usluge priveza i odveza brodova u domaćem – lokalnom prometu, ukrcaja i iskrcaja putnika u domaćem lokalnom prometu, ukrcaja i iskrcaja vozila u domaćem lokalnom prometu, ukrcaja i iskrcaja putnika u međunarodnom prometu te ukrcaja i iskrcaja vozila u međunarodnom prometu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. Naime, tužitelj je tužbeni zahtjev postavio na takvoj činjeničnoj osnovi kojom je isticao kako se njegova tražbina prema tuženiku odnosi na razliku naknade za navedene pružene lučke usluge, navodeći da je tuženiku za pružene lučke usluge mogao obračunavati samo jednu naknadu po Cjeniku Lučke uprave Split, a uslijed nezakonitih stavova Lučke uprave Split, međutim, da iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-9017/14 od 1. listopada 2015. proizlazi da tužitelj,

pravilnim tumačenjem Tarife Lučke uprave, ima pravo od korisnika svojih usluga naplatiti naknadu za svaku pruženu lučku uslugu ili obavljanu djelatnost po Tarifi Lučke uprave Split (a ne za sve djelatnosti zajedno). Zato je tužitelj, prema navodima iz tužbe, tuženika naknadno pozvao na plaćanje razlike naknade koju tuženik duguje tužitelju za svaku pojedinu pruženu lučku uslugu. Tijekom postupka, tužitelj je svojim navodima izmijenio činjenični opis tražbine, ističući kako on ne potražuje razliku naknade kako je to navedeno u tužbi i u podnescima od 27. travnja 2016. (list 340 spisa) i 14. lipnja 2016. (list 433 spisa) već da potražuje naknadu za svaku pruženu lučku uslugu u navedenom razdoblju, napominjući da tuženik po osnovi pruženih lučkih usluga nije ništa platio (ročište od 20. lipnja 2017.). Naveo je da je utuženu naknadu utvrdio sukladno Tarifama Lučke uprave Split. Tuženik se nije protivio činjeničnim izmjenama tužbenog zahtjeva.

Dakle, među strankama je nesporno da je tužitelj tuženiku pružio lučke usluge priveza i odveza brodova u domaćem – lokalnom prometu, ukrcaja i iskrcaja putnika u domaćem lokalnom prometu, ukrcaja i iskrcaja vozila u domaćem lokalnom prometu, ukrcaja i iskrcaja putnika u međunarodnom prometu te ukrcaja i iskrcaja vozila u međunarodnom prometu za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. Sporno je, je li tuženik tužitelju platio naknadu za pružene lučke usluge te je li utužena tražbina zastarjela.

Sud je tuženikov prigovor zastare ocijenio neosnovanim. Naime, ovdje se primjenjuje zastarni rok od tri godine iz čl. 228. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) pa kako utužena tražbina obuhvaća razdoblje od 1. srpnja 2013. do 31. prosinca 2013. unutar kojeg su pružene lučke usluge, a tužba je podnesena preporučenom pošiljkom putem pošte 18. ožujka 2016., zastara nije mogla nastupiti ni za jedan dio utužene tražbine.

Međutim, tužbeni zahtjev je neosnovan iz drugih razloga.

Tijekom postupka utvrđeno je da je tužitelj tuženiku ispostavljao račune za pružene lučke usluge u razdoblju od srpnja 2013. do veljače 2015., a tuženik je plaćao iznose naknade sukladno utuženim računima. Da je tuženik plaćao naknadu navedenu u računima koje mu je ispostavljao tužitelj za pružene lučke usluge u utuženom razdoblju, proizlazi kako iz dokumentacije u spisu tako i iz iskaza saslušanih svjedoka Pavice Klapež i Ivane Kamber, tužiteljevih zaposlenica. Naime, svjedokinja Pavica Klapež koja je radila kao referent u računovodstvu tužitelja, a prethodno i kao voditelj knjigovodstva tužitelja, navela je da je tuženik plaćao naknadu za pružene lučke usluge po računima koji su mu izdani. Navela je kako se ne sjeća da tuženik neki od utuženih računa ne bi platio, odnosno da bi eventualno vratio račun, prigovarajući na isti. Isto je iskazivala i svjedokinja Ivana Kamber koja je radila kod tužitelja kao računovodstveni referent. Svjedokinja je navela kako su tuženiku ispostavljeni računi po pruženim uslugama i kako nije bilo problema s ispostavljenim računima (plaćanjima po ispostavljenim računima), tuženik nije vraćao ispostavljene račune, niti je propustio platiti te račune. Okolnosti koje bi ukazivale na neplaćanje ispostavljenih računa od strane tuženika svjedokinja se nije sjećala.

S obzirom na suglasne iskaze svjedokinja, u čiju vjerodostojnost sud nije imao razloga posumnjati, utvrđeno je da je tuženik plaćao tužitelju naknadu po ispostavljenim računima, odnosno, plaćao je naknadu koju je tužitelj od njega tražio za pružene lučke usluge. Navedeno proizlazi i iz usklađenja salda na dan 19. rujna 2017. (list 553 spisa) iz kojeg je vidljivo da je dugovanje tuženika prema tužitelju na dan 19. rujna 2017. 0 (nula) kuna. Predmetna

usklađenja salda potpisana su kako od strane tuženika, tako i od strane tužitelja što ukazuje na suglasnost volja stranaka u pogledu činjenica koje iz tog „usklađenja salda“ proizlaze.

Iz navedenog je sud utvrdio da je tužitelj tuženika računom pozivao na plaćanje naknada za pružene lučke usluge u utuženom razdoblju i da je tuženik te naknade (koje je bio pozvan platiti sukladno računima) tužitelju platio.

Dakle, iz navedenog je sud utvrdio kako je tužitelj neosnovano tvrdio da mu tuženik za pružene usluge nije ništa platio. Upravo suprotno, tuženik je tužitelju platio sve što je tužitelj od njega, sukladno ispostavljenim računima tražio.

Kako je tužitelj tijekom postupka isticao (i) da se njegova tražbina ne odnosi na naknadu po ispostavljenim fakturama (iako svojom tvrdnjom da mu tuženik nije ništa platio, zapravo tvrdi kako mu nije ništa platio ni po izdanim fakturama), već da njegova tražbina proizlazi iz obvezno pravnog odnosa među strankama i obuhvaća naknadu za svaku pojedinačno pruženu lučku uslugu u utuženom razdoblju (a s obzirom na to da je on od tuženika naplaćivao jednu naknadu za više usluga postupajući prema po njegovom mišljenju nezakonitim uputama Lučke uprave Split) radi utvrđenja (ne)osnovanosti tužiteljevog zahtjeva, bilo je nužno razmotriti i ove navode.

Naime, iz dokumentacije u spisu proizlazi da je tužitelj tuženika dopisom do 25. siječnja 2016. (list 85 spisa) zaista pozvao platiti razliku obračunatih usluga za privez brodova, odvez brodova, iskrcaj i ukrcaj putnika i vozila za razdoblje od 1. srpnja 2013. do 31. prosinca 2013. u iznosu od 14.223.077,35 kn. Iz predmetnog dopisa proizlazi da tužitelj tuženika dodatno tereti za usluge koje su mu pružene u navedenom razdoblju, a koje su tuženiku fakturirane i koje je tuženik platio, s time da tu dodatnu naknadu tužitelj potražuje na temelju presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 1. listopada 2015. iz koje proizlazi da tužitelj ima pravo obračunavati naknadu za svaku djelatnost posebno, sukladno Tarifi Lučke uprave Split. Dakle, tužitelj je pozvao tuženika na plaćanje predmetne dodatne naknade, sukladno tumačenju Tarife Lučke uprave Split iz navedene presude, prema kojoj je tužitelj ovlašten naplaćivati naknadu za svaku uslugu posebno, a ne jednu, ukupnu naknadu za privez, odvez, ukrcaj i iskrcaj vozila u/s brodova zajedno (kako je to tužitelj naplaćivao od tuženika sukladno fakturama). Uz predmetni dopis, tužitelj je tuženiku dostavio i tablicu s obračunom predmetne, dodatne naknade (list 88 do 124 spisa). Nadalje, tužitelj je tuženika pozvao i na plaćanje dodatne naknade, vodeći se istom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i dopisom od 1. veljače 2016. i to za razdoblje od 1. siječnja 2014. do 28. veljače 2015. (list 137 spisa) u iznosu od 27.762.492,29 kn, također s pripadajućom tablicom koja u sebi sadržava obračun predmetne, dodatne naknade (list 138 do 155 spisa). Dakle, predmetnim dopisima, tužitelj je tuženika pozvao na plaćanje dodatnog iznosa naknade za (utuženo) razdoblje od 1. srpnja 2013. do 28. veljače 2015. i to u ukupnom iznosu od 41.985.569,64 kn (27.762.492,29 kn + 14.223.077,35 kn), što predstavlja i ovdje utuženi iznos. Navedeni iznos tuženik tužitelju nije platio i taj iznos je zapravo sporan među strankama. Ovdje se napominje također da su i svjedokinje Pavica Klapež i Ivana Kamber isticale kako je osim tzv. redovnog knjigovodstva (po kojem je tuženik platio sve ispostavljene račune), postojalo i tzv. „izvanbilančno“ knjigovodstvo, tj. izvanknjigovodstveno stanje koje je među strankama sporno. Izvjesno je da tražbina u visini od 41.985.569,64 kn predstavlja navedeno izvanknjigovodstveno stanje, tj. spornu tražbinu, u odnosu na koju tužitelj nije izdavao račun tuženiku, već ga je, po donošenju presude Visokog trgovačkog suda od 1. listopada 2015. godine, dopisima od 25. siječnja 2016. i 1. veljače

2016. pozvao na plaćanje (i) navedenog iznosa za usluge koje mu je pružio i za koje je tuženiku prethodno izdao fakture koje je tuženik (kako je to utvrđeno u ovom sporu) platio.

Prema shvaćanju ovog suda, tužitelj ne može od tuženika naknadno potraživati dodatnu naknadu za uslugu (usluge) za koju mu je već prethodno izdao račune, koje je račune tuženik primio i platio i nakon čega su stranke nastavile biti u obvezno pravnom odnosu na način da je tuženik i dalje koristio usluge tužitelja, koje je tužitelj ovlašten naplaćivati kao koncesionar lučkih djelatnosti na području Lučke uprave Split.

Naime, izdavanjem računa za plaćanje lučke naknade i pristojbe na određeni iznos, tužitelj je odredio cijenu svoje usluge, a tuženik je prihvaćanjem predmetnog računa i plaćanjem istoga, navedeno prihvatio. Izdavanjem računa u konkretnom slučaju je utvrđen sadržaj obveze u smislu odredbe čl. 166. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) pa tužitelj ne može zahtijevati nešto drugo (ili više) od onoga što je u računu navedeno kao predmet obveze. Stranke su i nakon izdavanja računa (koje je tuženik uredno platio) nastavile svoj poslovni odnos, odnosno tuženik je sa svojim brodovima i dalje uplovljavao u područje Luke Split, gdje su njegovi brodovi redovito pristajali i gdje su isti privezivani, odvezivani i iz kojih su se iskrcavali i ukrcavali i putnici i vozila. Tuženiku su redovno ispostavljeni računi koje je on plaćao što predstavlja ponašanje stranaka iz kojeg se može zaključiti da su one suglasne, kako u pogledu pružene usluge, tako i u pogledu cijene te usluge, odnosno naknade koju je tuženik obvezan plaćati (čl. 249. ZOO-a).

Kod takvog stanja stvari, prema shvaćanju ovog suda, tužitelj nema pravo naknadno potraživati od tuženika dodatnu naknadu za pružene usluge koja izlazi izvan okvira onoga što čini sadržaj tuženikove obveze u konkretnom slučaju (čl. 166. ZOO-a). Kako tužitelj dodatno potražuje naknadu za lučke usluge, iako ih je prethodno fakturirao tuženiku (u manjem iznosu) te unatoč tome što je tuženik platio ono što je od njega zatraženo pozivom na plaćanje (računom), tužitelj ne može naknadno potraživati dodatnu naknadu za pruženu, fakturiranu i plaćenu uslugu. Naime, tužitelj je tek protekom dvije godine od pružanja predmetnih usluga (i njihovog plaćanja od strane tuženika) od tuženika retroaktivno, zatražio i plaćanje dodatne naknade, temeljeći svoje pravo na pravnom shvaćanju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, međutim, tužitelj nije imao na to pravo jer je pružanjem usluge tuženiku, a potom i ispostavljanjem računa koji su od tuženika plaćeni pristao na onu naknadu koja je u (plaćenim) računima navedena. Na taj način stranke su se suglasile o bitnim sastojcima ugovora pa tako i o cijeni (čl. 247. ZOO-a) pa tužitelj sada ne može na temelju istog obveznopravnog odnosa tražiti veću naknadu.

Zbog navedenog, tužbeni zahtjev je odbijen te je presuđeno kao u točki I. izreke presude.

Dodatno se napominje, a u odnosu na tuženikove navode isticane tijekom ovog postupka prema kojima je u istovrsnim predmetima među istim strankama doneseno niz pravomoćnih odluka, da ostali sporovi koji su vođeni pred ovim sudom, a na koje se tuženik pozivao činjenično nisu istovjetni ovom sporu. Navedeno zato jer je u tim, ostalim postupcima, predmet spora bila tražbina tužitelja prema tuženiku također za pružene lučke usluge s tim da je ta tražbina predstavljala razliku između naknade propisane Tarifom Lučke uprave Split (prema kojoj je, a sukladnu shvaćanju sudova izraženom u nisu pravomoćnih odluka, tužitelj ovlašten naplaćivati naknade za pružene lučke usluge) i naknade propisane Tarifom tužitelja (prema kojoj su naknade veće od one propisane Tarifom Lučke uprave Split, ali koje naknade ne smiju prelaziti granice postavljene Tarifom Lučke uprave Split, što

proizlazi iz tada važeće odredbe čl. 63. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama – „Narodne novine“ broj 158/03; dalje: ZPDML, prema kojoj je određivanje najviše cijene pružanja lučkih naknada u isključivoj nadležnosti lučkih uprava). Dakle, predmet svih sporova u kojima je ovdje tužitelj potraživao od ovdje tuženika razliku lučkih naknada predstavlja razliku između naknada propisanih Tarifom Lučke uprave i onih propisanih Tarifom koju je sam tužitelj donio (i kojom su propisane veće naknade). Ovdje je predmet spora naknada za svaku pojedinu pruženu uslugu, koja je naknada utvrđena u visini propisanoj Tarifom Lučke uprave Split iz srpnja 2008. i listopada 2013 (list 56 do 71 spisa), a kako je to obrazloženo presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 1. listopada 2015. (koji tumači da sukladno Tarifi Lučke uprave Split, postoji pravo koncesionara na naknadu za svaku djelatnost posebno, kako to proizlazi iz naslova VIII. poglavlja Odluke Lučke uprave Split o dopuni cjenika (Tarifa) naknada uz koje trgovačka društva – ovlaštenici koncesija pružaju uslugu korisnicima luke broj 1351 od 25. travnja 2003., odnosno da se najviši iznos naknade određen u tablicama predmetne Odluke za privez, odvez, ukrcaj i iskrcaj vozila u/ brodova odnosi za svaku djelatnost posebno te se ne određuje na način da su sve lučke djelatnosti obuhvaćene jednom naknadom, kako je to tužitelj obračunavao tuženiku).

Konačno, a s obzirom na to da su provedeni dokazi bili dostatni za donošenje odluke o tužbenom zahtjevu, sud je ocijenio nepotrebnim provoditi ostale dokaze predložene od strane tužitelja i to kako personalne dokaze (saslušanje stranaka i niza svjedoka koje je tužitelj predložio u podnesku od 19. siječnja 2016. - list 453 spisa, u odnosu na koje nije naveo ni na koje okolnosti predlaže njihovo saslušanje), tako ni dokaz financijskim vještačenjem, a s obzirom na to da je već na temelju provedenih dokaza sud utvrdio kako tuženik nije dužan platiti tužitelju utuženi iznos (čl. 220. st. 2. ZPP-a).

Dodatno se još napominje da je u predmetu poslovni broj P-906/16 u odnosu na koji je predloženo spajanje postupka, sud rješenjem od P-906/16-25 od 15. veljače 2019. odbacio tužbu zbog litispendencije jer tražbina obuhvaćena tom tužbom obuhvaća dio tražbine utužene u ovom postupku, a postupak je u predmetu P-906/16 pokrenut ranije.

Konačno, a u odnosu na tužiteljeve navode vezane za ništetnost Tarifa Lučke uprave Split (o kojoj ništetnosti se vodi postupak pred Trgovačkim sudom u Splitu), napominje se da odluka tog suda o valjanosti predmetnih Tarifa nije ni od kakvog utjecaja na odluku iz ovog spora jer u ovom sporu nije bitna Tarifa Lučke uprave Split, niti se spor vodi u vezi primjene te Tarife, već se radi o sporu koji se tiče obveze tuženika platiti tužitelju (dodatnu) naknadu za pružene lučke usluge koja obveza proizlazi iz obveznog pravnog odnosa među strankama i za koju je u ovoj parnici utvrđeno da ne postoji.

O troškovima postupka sud je odlučio na temelju odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155. ZPP-a.

Tuženik ima pravo na naknadu troškova u iznosu od po 100.000,00 kn za sastav odgovora na tužbu (Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - „Narodne novine“ broj 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa) te za pristup ročištima od 19. prosinca 2016., 20. lipnja 2017., 25. listopada 2017., 1. veljače 2018., 13. veljače 2018. te 29. svibnja 2019. (Tbr. 9. t. 1. Tarife), iznos od 500,00 kn za pristup ročištu za objavu presude (Tbr. 9. t. 3. Tarife), pripadajući PDV u iznosu od 175.125,00 kn (Tbr. 42. Tarife), odnosno ukupno 875.625,00 kn.

Zato je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

Tuženik je zatražio i daljnji trošak u iznosu od po 100.000,00 kn za sastav podnesaka od 9. svibnja 2016., 20. svibnja 2016., 31. ožujka 2017., 12. lipnja 2017., 3. travnja 2018., 15. ožujka 2019., 21. svibnja 2019. Troškove sastava navedenih podnesaka sud je ocijenio nepotrebnima jer je u tim podnescima tuženik ponavljao svoje prigovore iz odgovora na tužbu, i pozivao se na sudsku praksu slijedom čega su navedeni podnesci ocijenjeni nepotrebnima u ovom postupku (čl. 155. st. 1. ZPP-a). Isto tako, tuženik je zatražio naknadu troškova za pristup ročištu za objavu presude u visini od 50.000,00 kn, iako mu za to ročište pripada pravo na naknadu u najvišem iznosu od 500,00 kn. Tuženik nema pravo ni na trošak pristojbe na odgovor na tužbu jer mu taj trošak nije nastao uslijed uspjeha u ovom postupku (čl. 4. t. 2. Zakona o sudskim pristojbama – „Narodne novine“ broj 26/03, 125/11, 122/12, 157/13, 110/15). Kako je tuženik zatražio naknadu troškova u visini od ukupno 1.822,500,00 kn, a njegov zahtjev osnovan je u iznosu od 875.625,00 kn, tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 946.875,00 kn ocijenjen je neosnovanim te je odlučeno kao u točki III. izreke presude.

U Rijeci 22. srpnja 2019.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

Dokument je elektronički potpisan:
EMA BRDOVČAK
Vrijeme potpisivanja:
22-07-2019
15:08:03

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI
2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537
L=RIJEKA
S=BRDOVČAK
G=EMA
CN=EMA BRDOVČAK

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci u 2 primjerka i po 1 za svaku protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: 1788c-f3de3

Kontrolni broj: 0ab74-ed657-e9f5b

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Trgovački sud u Rijeci potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Rijeci

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-254/2016-65

Vrsta odluke: Rješenje - ispravak presude

Donositelj: Ema Brdovčak

Datum pravomoćnosti: 26.10.2021.

Datum ovršnosti:

Napomena pravomoćnosti/ovršnosti:

Broj zapisa: **eb304-63c2e**

Kontrolni broj: **0744b-ad69d-29b08**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=epravosudje, L=ZAGREB, OID.2.5.4.97=HR72910430276, O=MINISTARSTVO PRAVOSUĐA I
UPRAVE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

8 P-254/16-64

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja TRAJEKTNA LUKA SPLIT d.d. Split, Gat Sv. Duje 1, OIB: 09153277779, kojeg zastupa punomoćnik Joško Biliškov, odvjetnik u Zagrebu, Petrinjska 48, protiv tuženika JADROLINIJA, Rijeka, Riva 16, OIB: 38453148181, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić i dr. u Rijeci, Nikole Tesle 9, radi isplate, 15. listopada 2019.,

riješio je

Ispravlja se presuda ovog suda poslovni broj P-254/16-53 od 22. srpnja 2019. u uvodu, u dijelu oznake tuženika, tako da umjesto tuženika „JADROLINIJA d.d. Rijeka“, treba pisati „JADROLINIJA, Rijeka“.

Obrazloženje

U presudi ovog suda poslovni broj P-254/16-53 od 22. srpnja 2019. došlo je do očite pogreške u pisanju u uvodu navedene presude u odnosu na tuženikovu tvrtku, jer je tuženik umjesto JADROLINIJA, Rijeka, označen kao JADROLINIJA d.d. Rijeka. Pri tom se napominje da OIB tuženika naveden u izreci presude ne ostavlja dvojbu u pogledu tuženikove tvrtke - JADROLINIJA, Rijeka, a kako je ta tvrtka označena u sudskom registru.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe čl. 342. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13) riješeno je kao u izreci.

U Rijeci 15. listopada 2019.

Sutkinja
Ema Brdovčak

Dokument je elektronički potpisan:
EMA BRDOVČAK

Vrijeme potpisivanja:
16-10-2019
08:56:47

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI
2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537
L=RIJEKA
S=BRDOVČAK
G=EMA
CN=EMA BRDOVČAK

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv rješenja nezadovoljna stranka može uložiti žalbu. Žalba se podnosi ovom sudu u 3 primjerka u roku od 8 dana od dana primitka rješenja, a o žalbi rješava Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

Broj zapisa: 1788e-efd9d

Kontrolni broj: 01ac2-d689a-5897c

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Trgovački sud u Rijeci potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

